

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **B. B.**

toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Akbulatem Kadievem,
sídlem Václavské náměstí 775/8, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2024, č. j. OAM-916/DS-D03-D04-2024,
takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 8. 2024, č. j. OAM-916/DS-D03-D04-2024, žalovaný rozhodl podle čl. 26 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „Dublinské nařízení“) tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení je

Chorvatská republika. Důvodem pro uvedený postup žalovaného byla skutečnost, že po zadržení žalobce dne 11. 7. 2024 pro nelegální pobyt na území ČR, bylo ze systému EURODAC zjištěno, že podal dne 3. 5. 2024 žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice, jež je vázáno Nařízením Evropského parlamentu a Rady a žalovaný tak dovodil, že Chorvatská republika je odpovědným státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení. Byly splněny podmínky pro postup podle článku 24 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, který stanovuje, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu, a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. S ohledem na to, požádal žalovaný dne 16. 7. 2024 Chorvatskou republiku o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal na jeho území. Dne 31. 7. 2024 obdržel žalovaný informaci, že Chorvatská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení. Žalovaný se s ohledem na ustanovení čl. 3 odst. 2, druhý pododstavec Dublinského nařízení zabýval skutečností, zda v případě Chorvatské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovalo možného rizika nelidského, či ponižujícího zacházení. V té souvislosti vycházel z Informace OAMP ze dne 16. 8. 2023 týkající se azylového systému v Chorvatské republice a konstatoval, že v souladu s Dublinským nařízením je Chorvatská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, jež by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, stejně tak Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatské republiky. Státní moc Chorvatské republiky dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Chorvatská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, jež dohlíží na dodržování těchto práv. Chorvatská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU.

II.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Žalobce má za to, že podle č. 9 Dublinského nařízení měla být k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušná Spolková republika Německo. A to z toho důvodu, že žalobcova manželka a jeho tři děti zde požívají mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě dále namítal, že zřejmě došlo k nesprávnému předkladu tvrzení žalobce v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 12. 7. 2024, kdy měl žalobce uvést, že mu v Gruzii nehrozí žádné nebezpečí. Toto tvrzení však dle žalobce není pravdivé, neboť mu v Gruzii hrozí pronásledování s ohledem na jeho politické názory a jeho náboženské vyznání.
3. V doplnění žaloby, které bylo soudu doručeno téhož dne jako samotná žaloba, žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Dle žalobce napadené rozhodnutí odporuje smyslu a účelu Dublinského nařízení a nepřiměřeným

způsobem zasahuje do jeho subjektivních práv. Dle žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevěnoval dopadům přiměřenosti nuceného vycestování a stejně tak se dostatečně nevěnoval uplatnění diskreční pravomoci dle čl. 17 Dublinského nařízení. Své rozhodnutí o neuplatnění tohoto práva měl žalovaný zdůvodnit vágně a obecně a tímto postupem se dopustil svévole a zneužití institutu správního uvážení. Dle žalobce žalovaný nemá povinnost žalobce předat do Chorvatské republiky, když článek 24 odst. 1 Dublinského nařízení hovoří pouze o možnosti žádosti o převzetí osoby zpět. Jedná se tedy pouze o možnost a dle žalobce musí žalovaný nabídnout všechny své úvahy a vylicít, jakým způsobem dospěl ke svým závěrům. Žalobce se svým vycestováním do Chorvatské republiky nesouhlasí.

4. Žalobce dále uvedl, že v případech nuceného vycestování je žalovaný povinen hodnotit přiměřenost zásahu do soukromých a rodinných práv žalobce. Dle žalobce nelze přistoupit k jeho předání do Chorvatské republiky, neboť by tím by mu byla způsobena závažná újma. Uvedl, že se v současné době Chorvatská republika potýká s vysokým počtem žadatelů a proces předávání žadatelů z ostatních členských států EU je přetížen. S ohledem na to, je dle žalobce pravděpodobné, že stráví v zajištění v České republice nepřiměřeně dlouhou dobu, než bude moci být jeho předání realizováno. Tato skutečnost bude mít negativní dopad nejen na základní práva žalobce, ale i na jeho duševní zdraví, neboť v souvislosti se svým zajištěním a nejistotou zažívá značné útrapy. Žalobce též má za to, že v Chorvatské republice nebude jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena řádně a tím mu bude dle jeho názoru způsobena újma. současně uvedl, že bude muset snášet nevyhovující životní podmínky, což je v rozporu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalobce uvedl dále i to, že si k České republice a k jejím obyvatelům vybudoval pevné vazby. Má na území ČR spoustu známých a přátel. S ohledem na to, by žalobce považoval jeho nucené vycestování z ČR jako nepřiměřenou újmu do svých práv a dle žalobce by měl žalovaný aplikovat čl. 17 Dublinského nařízení.
5. S ohledem na vše výše uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí odporuje smyslu a účelu Dublinského nařízení. Dle názoru žalobce je na místě aplikovat diskreční pravomoc České republiky dle čl. 17 Dublinského nařízení. Zvláštní okolnosti pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení spatřuje žalobce zejména v tom, že se v současné době nachází na území České republiky, a z toho důvodu je nevhodné, aby byl kvůli rozhodnutí o jeho žádosti přemísťován do Chorvatské republiky. Tento proces s sebou nese zvýšené náklady, zejména na zajištění přepravy apod. Žalobce má přitom za to, že o jeho žádosti může být jednoduše rozhodnuto v ČR. Dle žalobce jsou dány důvody postupovat podle čl. 17 Dublinského nařízení. Současně sdělil, že má z pobytu v Chorvatské republice velké obavy. Když azylové řízení před správními orgány v Chorvatské republice vykazuje řadu nedostatků a současně i životních úrovní ve střediscích je dle žalobce přinejmenším znepokojující. Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí nepředložil jakékoli zdůvodnění svého postupu. S ohledem na to je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a také je s ohledem na výše popsané vady nezákonné. Žalobce závěrem konstatoval, že má za to, že žalovaný porušil nejen základní činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 9. 2024 uvedl, že napadené rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. věty druhé zákona o azylu a § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Uvedl, že s ohledem na to, že žalobce podle dne 3. 5. 2024 žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice, požádal dne 16. 7. 2024 Chorvatskou republiku o posouzení své odpovědnosti za žádost o mezinárodní ochranu podanou žalobcem na území Chorvatské republiky. Dne 31. 7. 2024 Chorvatská republika přijala svou odpovědnost za žalobce podle čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení. Žalovaný má za to, že při svém postupu neporušil žádná ustanovení správní řádu ani Dublinského nařízení a současně nemá za to, že by byl žalobce nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné.

IV.

Posouzení věci soudem

7. S ohledem na to, že se účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 19. 11. 2023 kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž nebyl schopen prokázat svoji totožnost ani oprávněnost k pobytu na území ČR. Porovnáním otisků v systému Eurodac bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunské republice. Následně bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a byla stanovena doba zajištění 30 dní ode dne omezení osobní svobody. Žalobce při podání vysvětlení téhož dne uvedl, že je homosexuál, z tohoto důvodu ze země svého původu, z Kamerunu, odcestoval, aby nečelil diskriminaci, jeho cílem byla jakákoliv země, kde by za svou sexuální orientaci nebyl perzekuován. Nejprve žil asi 5 měsíců v Moldávii, následně odcestoval do Vídně a poté do ČR. Cestoval v úkrytu v dodávce přes Rumunsko, přičemž nejprve uvedl, že v této zemi nebyl v kontaktu s policií, poté, co byl konfrontován s tím, že je v této zemi veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, svoji výpověď změnil. Uvedl, že do Rumunska se dobrovolně vrátit nechce stejně tak jako do Kamerunu, chce odjet do Belgie a požádat tam o azyl či najít jinou cestu, jak tam zůstat. Ve své domovské zemi není kvůli své sexuální orientaci v bezpečí. Na ČR nemá žádnou vazbu.
10. Rozhodnutím Policie ČR č. j. KRPP-166216-8/ČJ-2023-030022 ze dne 19. 11. 2023 byl žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání do Rumunské republiky, doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 19. 11. 2023.
11. Jedním z podkladů rozhodnutí je informace Ministerstva vnitra ČR OAMP ze dne 14. 6. 2023 Rumunsko, Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky. Z ní mj. vyplývá, že platná legislativa za zranitelné žadatele považuje mj. osoby znevýhodněné v důsledku sexuální orientace s tím, že v případě

identifikace zranitelnosti jsou přijata příslušná opatření. Celková kapacita přijímacích středisek v Rumunsku nebyla v roce 2021 naplněna. Azylová střediska jsou pravidelně monitorována ombudsmanem, jsou průběžně udržována, nicméně jsou popisována jako relativně opotřebovaná, vybydlená se zásadními technickými a hygienickými nedostatky. Všichni žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří nedisponují dostatečnými vlastními prostředky, a jejichž žádost není opakovanou, mají nárok na hmotnou a finanční pomoc sestávající z ubytování v azylovém středisku, peněžního příspěvku na stravu, ošatného, kapesného a v mnohých případech jsou tyto příspěvky vyšší než ty, jež jsou garantované sociálně slabým obyvatelům Rumunska. Žadatelé mají za stanovených podmínek právo na přístup k práci, na základní zdravotní péči a léčbu závažných onemocnění v plném rozsahu.

12. Při pohovoru dne 6. 12. 2023 žalobce uvedl, že vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu v Rumunsku nevyčkal, necítil se tam dobře, neboť chtěl do nějakého schengenského státu, je přesvědčen, že tam by mohli chápat, že potřebuje pomoci, neboť je homosexuál. Z důvodu své sexuální orientace odjel z Kamerunu.
13. Ministerstvo vnitra ČR vydalo dne 15. 12. 2023 rozhodnutí o předání č. j. OAM-1579/DS-D03-D08-2023, jímž bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, je Rumunsko s tím, že rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jež žalobce napadl projednávanou žalobou.
14. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu Ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. e) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).
15. Žalobní argumentace žalobce se týkala údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nesprávného posouzení otázky, zda přemístění žalobce do Rumunska brání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení, a to především s odkazem na podmínky azylového řízení a žalobcovu zranitelnost zapříčiněnou jeho sexuální orientací.
16. V daném případě považuje soud za rozhodné znění čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení, dle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje, a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
17. V případě kritérií stanovených v člancích 7-15 Dublinského nařízení je příslušný stát za situace, kdy žadatel podal první žádost v některém členském státě EU, tedy když doposud nepodal žádost o mezinárodní ochranu v žádném jiném členském státě EU. Jak vyplynulo z řízení před žalovaným, žalobce podal dne 4. 10. 2023 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku, jež dne 28. 11. 2023 uznalo svoji příslušnost k posouzení této žádosti. V souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Žalovaný se dle názoru soudu dostatečným způsobem

vypořádal s ohledem na argumentaci žalobce s otázkou, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.

18. Námitku žalobce, že jeho předáním do Rumunska by s ohledem na jeho sexuální orientaci bylo nepřiměřeně zasazeno do jeho soukromého života, soud shledal nedůvodnou. Jak vyplývá z informací, které opatřil žalovaný v rámci správního řízení, osoby homosexuální orientace se sice v Rumunsku mohou setkávat s právními komplikacemi, ty jsou ale typické i pro ostatní východoevropské země. Zároveň však v Rumunsku již došlo k plné dekriminální homosexualitě, přijetí rozsáhlé anti-diskriminační legislativy, sjednocení legálního věku způsobilosti k pohlavnímu styku a zákonů proti homofobním [zločinům z nenávisti](#). Žalovaný si v souvislosti s tvrzenou zranitelností žalobce vyplývající z jeho sexuální orientace vyžádal i výše uvedený podklad- informaci Ministerstva vnitra ČR OAMP ze dne 14. 6. 2023 o Rumunském azylovém systému, jež námitku vznesenou žalobcem vyvrací. Zároveň žalobce v tomto ohledu neuvedl jiné než obecné obavy vyplývající z jeho homosexuality, přičemž na území ČR nenavázal žádný vztah, s nikým nevede rodinný život, tudíž z uvedených důvodů nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
19. Žalobce dále uvedl, že jeho předání není vhodné i s ohledem na jeho zdravotní stav, kdy trpí hypertenzí, celkem běžnými žaludečními problémy a již v Kamerunu absolvoval operaci konečníku. Ani v této souvislosti žalobce nenamítal konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že jeho předání do Rumunska není s ohledem na jeho zdravotní stav vhodné. Jak vyplývá z výše uvedené informace, žalobce bude v Rumunsku jakožto žadatel o mezinárodní ochranu mít nárok na zdravotní péči a léčbu případných vážných onemocnění v plném rozsahu, přičemž většina azylových středisek disponuje vlastním lékařským personálem. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
20. Pokud se týká žalobcem tvrzených systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku, pak je třeba uvést, že podle Nejvyššího správního soudu je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známy a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené, a zda je proto předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto povinnost splnil, neboť provedl zhodnocení situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku a vysvětlil, proč v případě žalobce nejsou dány důvody zamezující jeho předání do Rumunska, jež je státem příslušným k jeho přijetí zpět. Při hodnocení této otázky žalovaný vycházel z obecně známých skutečností, z výše uvedené informace OAMP a z výpovědi žalobce. Žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil, jak a na základě čeho rumunský azylový systém posoudil, a z jakých důvodů závažné systémové nedostatky neshledal. Na základě uvedeného nelze dospět k závěru, že by žadatelé o mezinárodní ochranu v Rumunsku byli vystavováni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a že by existovaly takové nedostatky, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Je pravdou, že životní podmínky v Rumunsku jsou oproti ekonomicky vyspělejšími západními zeměmi odlišné, ale přesto nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jenž by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu

zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany, rumunský azylový systém jistě není dokonalý a jsou v něm oblasti, které jsou ke zlepšení, avšak není možné je posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu, neboť ne každý недостаток azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě brání jejich předání či zajištění. Námitka těchto nedostatků je tak důvodná pouze v případě, kdy musí být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do jiného členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy, které sdílí všechny členské státy Evropské unie. V žalobě tvrzené nedostatky rumunského azylového systému jsou pouze obecného charakteru, žalobce je nekonkretizoval, a proto jeho tvrzení nejsou způsobilá zpochybnit podložený závěr žalovaného o neexistenci systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku. Žalovaný se v této souvislosti existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů zabýval v postačujícím rozsahu, přičemž dostačujícími soud shledal i podklady rozhodnutí, z nichž žalovaný vycházel. Soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného, že případné nedostatky azylového řízení v Rumunsku nejsou natolik závažné, aby neumožňovaly žalobcovo předání, neboť pochybnosti ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku nepanují, a proto shledal námitku ohledně těchto nedostatků nedůvodnou. S ohledem na argumentaci žalobce není ani zřejmé, z čeho dovozuje, že jeho případné předání do Rumunska by mu způsobilo újmu, kterou by, jak uvádí, veřejný zájem na dodržení příslušnosti dle Nařízení jen těžko legitimizoval.

21. Ani námitku žalobce, že v případě realizace jeho transferu do Rumunska a pokračování azylového řízení v Rumunsku dojde k porušení pravidla non – refoulement, soud neshledal důvodnou. Princip non-refoulement vyplývá z požadavků čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a stanoví závazek nejen České, ale i Rumunské republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá jejich jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Důkazy prokazující existenci skutečného nebezpečí pro žalobce v této souvislosti musí být konkrétní, ale v případě žalobce jsou pouze obecná, opírající se o jeho odlišnou sexuální orientaci a nevyplývá z nich, že by předáním žalobce do Rumunské republiky mu hrozila výše uvedená újma spočívající ve vážném nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Pokud žalobce argumentuje možným vyhoštěním do Kamerunu, pokud by o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo rozhodováno v Rumunsku, pak je třeba uvést, že azylová a přistěhovalecká politika Evropské unie je v jednotlivých státech koncipována tak, aby byl naplněn cíl koordinovat [imigraci](#) ze třetích zemí do členských států [Evropské unie](#) a vytvořit jednotný azylový systém platný ve všech státech EU, tedy tato námitka rovněž není důvodná.
22. Další námitka žalobce se týkala nevyužití diskrečních pravomocí dle čl. 17 odst. 1 Nařízení, s tím, že dle žalobce byly v jeho případě dány důvody hodné zvláštního zřetele, jež způsobují značnou nepřiměřenost žalobcova případného předání do Rumunska. Žalovaný ani soud žádné důvody hodné zvláštního zřetele v případě žalobce neshledal, přičemž žalobce sám uvádí pouze důvody, jež se nevymykají těm, jež mají i jiné osoby v obdobném postavení jako žalobce. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
23. Soud pro nadbytečnost neprováděl důkaz listinami, jež žalobce předložil k žalobě, neboť podklady shromážděné žalovaným jsou dostačující pro závěr o spolehlivě zjištěném skutkovém stavu, přičemž dle názoru soudu stávající podklady objektivně zohledňují i

negativa rumunského azylového systému a postavení osob s odlišnou sexuální orientací v rumunské společnosti.

24. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 Rumunsko, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů a na základě nich učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. října 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně